

Rytířská 2005

aneb

...šlechtici? ... šlechtitelé? ...

Rytířská

15.4 - 17.4

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Praha	0	209	0	0	23

Sraz na tuto výpravu je v 18.00 na Vinohradech. V 17. 45 je tu Jarka, Viktor, Já a Hanka. Že bychom vyjeli tentokrát včas? Aha, tak ne. Jarka s Viktorem teprve odcházejí nakoupit. Tedy nejméně 20 minut zpoždění. V 18.05 jsou tu a začínají balit. V 18.10 přichází Tatranka. Ženská hrozná!! Je to jen deset minut, ale ty se samozřejmě načítají. V 18.45 se zdá být všechno připraveno a můžeme jet. Je třeba ještě dohustit. Viktor při pumpování zničil ventilek. Poslední a jediný autoventil, který byl ve výstroji HT. Dig.

Já to ovšem popírám, ventilek se zničil sám, pravděpodobně únava materiálu.

Vkt.

Jarka co by technik mu přezouvá na duši s cykoventilkem.

Dig.

Přesnější by bylo dodat „snaží se“. A to za potřebné asistence Diga, který to na rozdíl ode mne umí. ☺ Jrk.

19.15. Tak, hotovo, přesouváme se do přezemí. Bágly výtahem, my s kolama po schodech. Nakládáme a v 19.30 vyjíždíme. Jarka je velmi nervózní, protože zařídila ubytování a človiček, který nás bude očekávat v Kostelci Nad Černými Lesy, chce jít v devět spát. To opravdu nemáme moc času. Dig.

Zase musím dodat, že velmi nervózní je slabě řečeno. Jsem doslova až hysterická, když si uvědomím, kolik toho budeme muset ještě ujet. Snad to máme. Když ne, spíme v lese. Jrk.

No a tohle já prožívám skoro pokaždé. Tak si taky zkus jaké to je...

Tak směr Žižkov, Malešice, Štěrboholy, Dubeč. Setmělo se. Jede se velmi dobře. V Kolodějích zastavujeme na krátkou pauzu a zavolání človičkovi, že už jedem. A je to tu, Hanka má poruchu. Ne na těle ani na duši, ale na kole. Nejde jí většina elektriky. Není to vážné ale pitomé. Nějak nechápu jak to. Před odjezdem jsem všechno přezkušoval a všechno bylo v pořádku. Podle všeho má vybitou baterii. Nějak mi uniká, jak je to možné. Ale je to tak. Dig.

No nevím, nevím, poslední dobou si připadám, že mám poruchu típlně všude ;-) Hnk.

Nepříjemnost s Hanciným osvětlením praskla už při krátké zastávce ve Štěrboholicích, tam Hanka taky reklamovala přehazovačku.

Další problém. Asi nemám svůj den, protože se mi úspěšně daří ulomit stojánek. Vkt.

Pokračujeme tmou. Pořád se jede dost dobře. Krajina je mírně vlnkovatá a není z ní vidět zhola nic. Svítí měsíc, ale je ho jen necelá půlka, takže pro kvalitní osvětlení to nestačí. V Dobřejovicích Jarka jedoucí kus vpředu vymetla díru v silnici. Neslyším ji, ani do její mysli nevidím. Ale to musej být slovní spojení! Dig.

Vážení! Oznamuji Vám, že tahle díra, ty „Dobřejovice“ jsou samá díra. Silnice jak emental. Prostě hrůza. Navíc potmě se ty díry špatně rozeznávají. Úbohý moje tělíčko... Jrk.

Pokračujeme tmou. Terénní vlnky jsou pořád v normálu, postup je nad očekávání rychlý a snadný. Človička jsme strašili s příjezdem o půlnoci. Ale podle odhadu to stihnem do jedenácti. Začíná přibývat kopečků. Pořád se jede dobře. Tma zhoustla. Masojedy. To je poslední normální vesnice. Sjíždíme do údolí. Silnice je rozbitá, musíme hodně manévrovat. Nějak se mi do cesty připlétl strom spadlý na silnici. Tak To nemám. S brzdama na doraz projíždím koncema větví. Některé jsou zatraceně tlusté. Série zásahů. Přišel jeden zásadní. Rána do kolena! Sakra práce! V sedle jsem zůstal ale asi padnu. Jízda dolů pokračuje. Ale už ne daleko. Jsme na dně údolí a cíl dnešního přesunu je na protějším kopci. A tak pozvolna a velmi pomalu jedeme nahoru. Hanka dneska jede jako drak. Pořád je vpředu. Zato mně se jede blbě. Nemůžu zabrat, protože mě to natlučené koleno otravuje. Dig.

Cesta nahoru příjemná nebyla. Navíc jsme byli zhyčkaní po tom dlouhém klesání. Jarce spadnul řetěz a tak jsme zůstali na chvostě. Ale aspoň nás nerušil kravál Digovy zvukové aparatury a mohli jsme se tak zaposlouchat do nočního ticha. Vkt.

Jarka mě těsně pod vrcholem kopce požádala o vypnutí muziky a tiché chování, protože naši ubytovatelé jsou lesáci a asi by nás za rámus vyhnali. Tak jo. Dojeli jsme před vrata objektu, kde máme nocovat a první, kdo zavadil o tlačítko sirény byl, no hádejte kdo?
Dig.

Já! Kdo jinej.. Když chce bejt člověk nejzornější a jít příkladem, tak se mu to zrovna vůbec nedaří.

Ale Tatranka jí v tom nenechala. Povedlo se jí nechtíc si zapnout alarm a ten usoudil, že se rozeřve. Než se jí to povedlo vypnout musí o nás vědět celý Kostelec. Dig.

Nikdo se ale neozval, asi byli všichni zaujati výkonem Arnoldových svalů v Nováckém Total Recall.

Jarka zavolala človíčkovi a ten za pár okamžiků přijel na kole. Vpustil nás do objektu a zavedl do ubytovny.
Dig.

Ubytování luxusní. Dokonce s knihovnou... Zde parkujeme kola. Jen dáváme pozor na skleněné vitríny. Kuchyňka skvělá. Obsahuje kompletní vybavení včetně asi padesáti esusů inventárně evidovaných. Postele patrového typu, suché, čisté. Toalety, sprchy. Kolem dokola zelen a klid.. Jedinečné.. Připadám si jako na zámku.

Jo tak dobrý. (obr) Zase máme kliku. Probíhá večere. Každý co si přivezl a na co má chuť. Jen čaj děláme z místní vody a na zdejším vařiči.
Dig.

Večeřet o půlnoci není sice mým zvykem, ale teď mám pocit, že bych zvládl sníst i celého slona.
Hnk.

Po jídle jdeme sknat.

Dig.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Truba	39,5	249	40	15,2	10-25

Ráno 16.4. sobota

Zvolna se budíme a vstáváme. Průser! Nechali jsme klíč v zámku a teď se sem nemůže probourat nějaká místní zaměstnankyně. A to nám všem Jarka kladla na srdce, že se nesmí stát nic, co by na nás upozornilo. Snídáme, Balíme, odjíždíme.

Je nádherný den.

Přesto Viktor vypadá a prý se i cítí být v cizí kůži. Přesvědčujeme ho o tom, že jediné uzdravení je možné jízdou. Nepřipadá mi, že by tomu věřil. Dig.

Myslím, že tajemství úspěchu je v tom, že Viktor ví, že mu nic jiného nezbyvá. Stejně na kolo musí sednout. Nejbližší vlak směr domů se jinak než kolmo nedá „potkat“. Na podporu (nebo útlum?) si bere alespoň lbalgin. Jrk.

Pravda, příliš jsem tomu nevěřil, ale společnost tří ženských člověka dokáže přesvědčit. A protože se k nám měla připojit další, musel bych být snad na smrtelné posteli, abych to vzdal. ☺ Vkt.

Pomocí mobilu se Jarka spojila se svojí kolegyní, která se rozhodla se k nám dnes připojit. Dig.

Ano, Janička! Holčina, kterou ani podrobné vyprávění zvěstev páchaných touhle sqadrou zbloudilých cyklistických duší neodradilo o úmyslu se k nám pro tento víkend přidat. Však ono jí to po víkendu přejde.. Jrk.

Opouštíme areál šlechtitelské stanice, řádně vyšlechtění a míříme na náměstí. Za pár minut zajíždíme ke kostelu a skutečně, je tu. Má žluté kolo a jmenuje se Jana. Po seznámení a malém nákupu vyrážíme na trasu. Je krásný slunečný den. A hned jsme chybně odbočili. Ale včas jsme to odhalili. Dig.

Dorazili jsem do vesnice Krupá, kde měli senzačně přítulného kokršpaněla. Nechal se podrbat od nás všech a určitě by se k nám i na kus trasy přidal. Ten by se Ti Tomáši líbil ! ☺ Hnk.

Je to tu kolem pěkné, jede se docela dobře. Akorát to tady mají zvlněné a fouká nám protivítr. Jedeme krajinou a je dobře.

Měním trasu. Nepojedeme do Sázavy ale rovnou do Ratají.

Ušetříme čas, který jsme ztratili ranním pozdním odjezdem. Pořád se jede dobře. Po nějaké době neustálého vyjíždění kopců, sjíždění dolů a jízdách po rovině s protivětrém se dostáváme na kopec v Ratajích n.S. a úplně celý ho sjíždíme. A to není dobře. V jeho půlce je hospoda, které jsem si nevšiml. Zato se mi cosi stalo se zadním kolem. Asi jsem píchnul. V nejbližším vhodném místě zastavuji a chystám se na výměnu duše. Ale...

Je sice měkká, ale neuchází. Tak tomu nerozumím. Nevadí. Dofouknout a jedem. A pro změnu do kopce. A zase po rovině a pak je tu Šternberk. Český. Je tu krásný velký hrad, dodnes šlechtické sídlo (proto jsme spali ve šlechtitelské stanici...) a hospoda. Tak nejdříve hospoda a v ní oběd. A to byla chyba.

Obsluha není nejrychlejší. Bohužel jsme na to přišli až když jsme si na ceduli venku přečetli, že už nás na hradě nechtějí.

Nedá se svítit, jedeme. Bohužel nahoru. A taky ne zrovna ideálním povrchem. Kolem burácí jaro a přestože už je podvečer pořád je teplo.

Projeli jsme Vlašim a pořád jedeme nahoru.

Dig.

Ne, že by byla Vlašim hned na Šternberkem, ale také si nemůžu vybavit nic významného na tomhle úseku. Snad jediné zastávka na poli u nějaký vesnice, kde polovina výpravy ulehla únavou na zem.

Vkt.

A bohužel musím znovu zasáhnout do trasy. Hlavní atrakce výpravy – dobytí Blaníku musím zrušit. Už to nemáme. Začíná se stmívat, ochlazuje se a jsme velmi unaveni. Do Zvěstova kde je zajištěn nocleh je to ještě dost daleko. A co hůř je to tu plně kopců.

Dig.

V Louňovicích se mně Dig celkem úspěšně dokazuje, že výkon jeho repráků může směle konkurovat kostelnímu zvonu.

Vkt.

Než jsme tam dojeli, setmělo se a ochladilo. A několikrát jsme museli odpočívat. Čím dál častěji. Konečně jsme ve Zvěstově a teď trocha trápení mozkových závitů. Mám

najít nějakou odbočku a pak... Už ani nevím. A taky jsem ji nenašel. Naštěstí v nějaké autodílně ještě cosi nějaký chlapi kutěj. A vědí co hledám. Poradili mi a pak už jsme to našli.

No jo, není nad to umět se zeptat ;-)

Dig.

Hnk.

Na první pohled vypadá interiér privátu docela dobře. Ale jen pan ubytovatel odešel začínají se projevovat drobné neduhy tohoto místa. Třeba při pokusu u očistu těl vyšlo najevo, že neteče teplá voda.

Dig.

A studená je určitě napíchnuta přímo na ledovec. Po několika sekundách je vše co přijde pod vodu modré jako Šmoula.

Hnk.

A všude kolem je vlhko. A tedy chladno.

Dig.

Naštěstí alespoň koberec zahřeje.

Vkt.

Ale je tu televize. A v ní běží film „Drž hubu“. Skvělejš. Při něm večeříme a mlsáme.

Dig.

Repliku z něj: „Máš oči jako kůň“ už Hells nikdo nevezme !!!

Hnk.

A pak už jdeme umřít.

Dig.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Zvěstov	58,5	330,8	81	13,6	27-11

Ráno 17.4. neděle

Probouzíme se, všude je vlhko a chladno a je osm hodin. V lež si prohlížím mapy a koukám kudy domů. Ostatní dělají, že tu nejsou. Dig.

Já jsem tam taky vlastně nebyl. Spal jsem v druhé místnosti 😊
Vkt.

Vstáváme v devět. Než proběhly ranní procedury je deset.

Odjíždíme kus po desáté. To není dobrá bilance. Dneska je to daleko a v cestě spousta kopců. A další věc, která mi ztrpčuje pohled na dnešní ráno je účet za nocleh. Náš ubytovatel nám naučtoval 300,- Kč na osobu. Holky se vzepřely. Zejména jim vadila netekoucí teplá voda. Vyrazily za ním na pole a dohodly cenu 100,- Kč za noc a osobu. Bez účtenky. Je vidět, že pan podnikatel v tom umí chodit. Dig.

Šlo přece jen o jisté nedorozumění. Náš ubytovatel měl pocit, že jsme naivní „Pražáci“, kteří rádi zaplatí za vlhký studený kamenný nocleh bez teplé vody jakoukoliv cenu. Rychle jsme mu s Hankou vysvětlili význam „Smluvních cen“. Jrk.

Když jsme k němu s Jarkou dorazily vůbec se nepodivoval. Vyslechl nás a fakt, že mu nezaplatíme to co si napsal ho nijak nevyváděl z rovnováhy. Odkýval naše stížnosti a řekl ať mu tedy něco dáme. Stovka na osobu mu asi přišla taky zajímavá a myslím, že na služby, které nám poskytl dostal zapláceno až až.

Hnk.

Odjezd. Zase měním trasu. Přecijen pojedeme na Blaník. Cestou nezažíváme nic zvláštního. Je pod mrakem. Výjezd na samotný kopec je po z.t.z. a to kousek pod vrchol. Tam odkládáme kovové miláčky a pokračujeme pěšky.

A to až k rozhledně. Vstupné na rozhlednu dělá 15,- Kč.

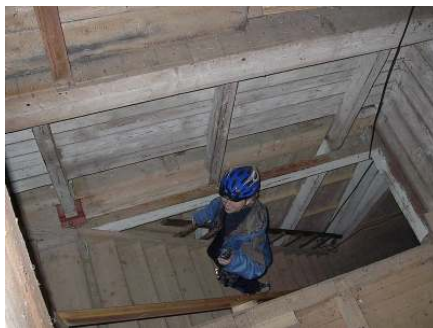
V dolní části prodávají kafe, svačák a podobné věci. Teprve po konzumaci jsou konzumovači ochotni jít nahoru. Grrrrrrr!!!! Čas!!!! Dig.

Tak pozor! Já jsem na rozhlednu nemusel. Za prvý jsem tam už byl a za druhý se bojím vejšek. Ale abych netrhal partu, tak jsem se obětoval. Vkt.

Jenomže ono nešlo o to jít, či nejit na rozhlednu, ale o to, že to kafe a ostatní zbytné pochutiny si lze velmi snadno odpustit!

Jako každá rozhledna je i tato plná schodů.

Ale vystoupat až nahoru se vyplatilo. Rozhled je úchvatný.

Až prý stihnou Čechy milé
nejkrutější útrapy,
družina ta v plné síle
na pomoc jim přikvápí.

Nuž-proč tu již dávno není
stráž ta naše pečlivá?!
Což je horší utrpení
než to, když jsme bez piva?

Než jsme se stihli dokochat sledujeme jak se sem po schodech štrachá malý pes. Je skvělejš.

A je tu sestup. Jarka záměrně zůstává nahoře z důvodu zkoušek nových vysílaček. Ty proběhly k naprosté spokojenosti. Ne tak Jarčín sestup z rozhledny. Z nepochopitelných důvodů začala spěchat a nezvládla schody. Asi v půlce usedla a na odpočívadlo dojela po zádi. Už jsem v životě viděl i slyšel lecos, ale myslím, že tento způsob hubnutí... připadá mi nepřiměřeně bolestivý. Naštěstí se vše obešlo bez následků. Zatím.

Dig.

Pravda je, že kdybych se „nepráskla“, tak by se to tady ve zprávě neobjevilo. Zůstala jsem totiž nahoře déle než ostatní. Nabídl jsem se, že vyzkouším nově zakoupenou vysílačku. Tady, na rozhledně, fungovala báječně. Faktem zůstává, že sestup dolů jsem nezvládla. Špatně jsem odhadla úzké dřevěné schody, které jsem chtěla bravurně seběhnout. Ve výsledku jsem jedno patro sjela po zádech. Tím bohužel, má série nehod teprve začala.

Jrk.

Zajímavý je, že štěně sestup zvládlo bez problémů. Čtyři nohy mají zřejmě svoje výhody... (teda né že bych měl čtyři nohy - ruce jsem ale používal taky, to je fakt ☺).

Vkt.

Venku ještě obcházíme rozhlednu a jdeme ke kolům.

Je to tu správně depresivní. Odjezd. Dáváme se po č.t.z. Nejdříve brutálním stoupáním a pak příšerným sjezdem. Stezka je hodně skloněná a místy i nakloněná. Kromě toho plná kamenů, kořenů a výmolů. Jedu první a přestože mi hned tak něco strach nenáženě, mám pocit, že tenhle sjezd je na hranici technické zvládnutelnosti. Dig.

To jsem ráda, že to Digu uznáš. Loňský sjezd ke Klíčavě stál za to, ale kamzíkování na Blaníku nesahal ani ke kotníčkům. Něco podobného ať se radši už neopakuje.

Hnk.

Na jednom místě nevydržím nápor svých nervů, raději sesedám a snažím se kolo ne o moc bezpečněji vést. Vkt.

Nejedu nijak rychle a po jedné ostré pravé zatáčce mám před sebou asi za deset metrů zpevněnou cestu. Pouštím brzdy a už se těším jak to pojedě hladce. Ale nebude to zas tak jednoduché. V cestě je příkop! Brzdy! Na palubě svítí údaj 15 km/h. A ne a ne se snížit. Sakra už! Konečně. Brzdy zabraly, ale zase mi začínají podkluzovat kola. To je blbý. Rychlost 5 km/h. I to je moc. Najíždím na příkop hodně zešikma. Vyšlo to. Zastavuju a ohlžím se. Po mně dojíždí Jana. Jede velmi pomalu. Příkop zvládá hravě. Blíží se Viktor. Jede také velmi pomalu a pohledem je přilepen na cestě. Dig.

V tu chvíli jsem se už pomalu začínal pohledem od cesty odlepovat...

Vkt.

*A ze zatáčky vyráží Jarka. Jede dost rychle a nebrzdí. Sborem na ni křičíme **BRZDI!!! JE TU PŘÍKOP!!!** Nereaguje. Je pozdě. Najíždí téměř kolmo do příkopu. Přední kolo se zastavuje a Jarka celkem hravě a ladně letí přes říditka. Dopadá na zem. A její milovaný Kryštof letí na ní. Minul jí. Jen ji na závěr přiklopil. Zahajujeme záchranné a vyprošťovací práce. Jarka je na nohou a tvrdí, že jí nic není. Kontrola Kryštofa také neprokázala vážné škody. Po drobných opravách můžeme zase jet.* Dig.

Z mého pohledu: Vidina konce šíleného sjezdu a dále pozvolně navazující lesní cesty mě přiměla povolit brzdy, což jsem neměla dělat. Prý na mě volali, že je tam vymletý jakýsi kanálek. Já žádný kanálek samozřejmě neviděla a dobře minené rady neslyšela. Přední kolečko Kryštofa jsem do brázdy zabořila. Tělem jsem Kryštofa přeletěla. Vlivem zemské přitažlivosti jsem spadla na zem a moje kolo – Kryštof – na mě. Nehoda prý vypadala ošklivě. Nicméně já jsem se posbírala. Moje první starost byla, všem se chlubit, jak pěkně jsem se konečně naučila padat. Totiž výjimečně bez fraktur. Po bližším ohledání – pouze tři pěkné modřiny na levé noze. Jde mi to! ☺ Jrk.

Pokračujeme po č.t.z. Cesta je zase šílená. Ještě kousek sjíždíme a dál to bude velmi obtížné. Máme v cestě potok. A přes něj lávka. Ale jaká! Někdo ji rozbil...Dig.

To už mi nepříšiješ, Digu. ☺

V tento okamžik mě napadlo, že snad nejsme na klasické výpravě, ale lovíme bobříka odvahy, rovnováhy, šílenosti atd.

Jrk.

Hnk.

Po proudu ani proti není žádné vhodné místo pro překonání toku. Lávka je v tomhle stavu taky nepoužitelná. Pokoušíme se o opravu. Marně. Tak jinak. Odstrojit, přenést bagáž a kola provedeme vodou. Že je to ošklivé až brutální? Ano, je. Ale jak jinak? Jak vymyšleno, tak provedeno.

Jsmo na druhé straně. Nakládáme a chceme jet. Jenže stoupaní je natolik značné, že se rozhodujeme najít cestu jinudy. Povedlo se. Za pár minut jsme na silnici. Uf. Jsme na asfaltu. A přestože jedeme do kopce je to ohromná úleva. Kondrac, Vlašim. Je 14.30, chtělo by to oběd. To nebude problém. Například támhle je Pizzeria. Tak tam. Dig.

Už hladý skoro šilhám, když mně Jarka upozorňuje, že mám impotentní reflektor. Urval se nejspíš při přesunu kola přes potok. Drží jenom díky kabelu a brzdovému lanku. Dig dělá díru do blatníku, provizorně to stačí.

Vkt.

A opravdu. Mají dost velký výběr. A tak si vybíráme, objednáváme, bavíme se a pak nám to přinesli.

Moc dobré.

Dig.

Proti obsluze ve Šternberku si připadáme skoro jako v ráji. Jarka má sice poznámku, že nám měli jídlo přinést všem najednou, to jí ale nebrání v tom, aby si ke svému špenátovému „něčemu“ neobjednala závin se šlehačkou a kafe.

Vkt.

Po obědě zase jedeme. Použijeme návratovou trasu přes Ostředeck, Sázavu a Stříbrnou Skalici. Jedeme po trase a pořád se jede slušně. Jenom se hlásí únava. Stříbrná Skalice. Zastavujeme v hospodě za účelem použití zdejšího „rohu“ a v mém případě doplnění pivínek do krve. A zase jedeme. Setmělo se. Pohybujeme se opuštěnou silnicí lesem u velké vodní plochy. Je tu dobře lezavo. A vůbec mi připadá, že každou chvíli začne rej bludiček. Nálada je romanticky ponurá. A kde jsou všichni? Jsem tu úplně sám. Já nebohý a ztracený... Zastavuju a chvíli čekám. Nikdo se neobjevuje.

Dig.

Vždyť jsem to říkala, teď ještě bobřík samoty....

Hnk.

Dobře, pustím si vysíláčku. Třeba se něco dozvím. A taky jo. Jen skončila prozváněcí sekvence, ozvala se Jarka, že nějak neví kam dál. Vidí ceduli s nějakým

scestným názvem a na druhou stranu Praha. Tak na Prahu, Jarko, na Prahu. Je 20.14. To je slabé až hloupé. Hodně jsme se zdrželi a jedeme hluboko pod rozumnou rychlostí. Bohužel pozorováním ostatních jsem usoudil, že rychleji to nepůjde. Přijíždí Jarka s Tatránkou. Za nimi už nikdo není. Tedy Hanka s Janou jsou teď vpředu. Jedeme za nimi.

Dig.

To je náký divný. Nějak se v tom nevyznám. Předjel mně Dig, pak mně dojela Hanka. Zbytek dlouho nejel. Hanka zapnula vysílačku, ve který jsme ne zcela zřetelně slyšeli domluvu Diga s Jarkou. Měl jsem dojem, že komunikace nějak vážne, tak jsem jel za holkama zpátky. Takže by Hanka měla být ZA Digem. Jak se dostala před něj, aniž si jí všimnul, to nechápu. Že by Jevanský trojúhelník?? ☺

Vkt.

Okolí se nezměnilo. Pořád je tma rušená jen našimi výstražnými blikátky, chladno a smutno. Přijíždíme k ceduli Jevany. Na krajnici stojí Hanka a Jana. Oběma se viditelně ulevilo, když jsme se objevili. Odpočinuli jsme si, sezobli nějaké ty energetické mňamky a zase jedeme. Teď maličko do kopce. A je tu Vyžlovka. Přejíždíme hlavní a pokračujeme po rovině a z kopce. směr Doubek. Má to nevýhodu. Je tady úplně rozbitá silnice.

Dig.

Člověk se koukám pořád učí. Tak to byla silnice?

Vkt.

Ve spojení s poruchou Hančina hlavního osvětlení je to opravdu skvělé. Jedu vedle ní a pokouším se jí svítit. Ale jsem o fous rychlejší, čímž se Hanka dostává do stínu a nevidí nic. Proletěla díru. Ozval se rachot, jako když se stěhuje železárství. Naštěstí to ustálo. Nicméně nadává jak špaček. Není divu.

Dig.

Upřesňuji, nenadávala jsem ale naříkala. Bez světla byla každá druhá silniční díra má ☺ Po průletu jedné zvláště drsné jsem se rozhodla uvést svoje Šlapátko do klidu a přesně v okamžik dobrždění a sesedání jsem žuchla do další. V zápětí se na mě z kopce řítí podivně osvětlený rachot a už mě můj Jarka, Viktor, Jana i Tatránka. Všichni s otázkou zda jsem O.K. Naštěstí jsem a raději je hned rychle doháním abych využila jejich osvětlení a aspoň část silnice byla přede mnou odtajněna.

Hnk.

Babičky, Babice, Královice pořád je tma a ochlazuje se. Přejezdová rychlost díky zkopcům vzrostla. Stejně to vidím na dojezd, když to dobře půjde, nejdříve ve 23 hodin. Není to veselá vyhlídka. Pokračujeme zadem do Dubečka a Dubče. Jedu pěkně zvolna a přemýšlím si o nesmrtelnosti chrousta.

Dig.

To je ještě dobrý. Já už nepřemýšlím o ničem. Orientuju se jenom podle zadního světla Jarčina kola. Kdyby se mezi nás dostal někdo cizí, možná bych tam bloudil ještě teď. Navíc mi provizorní uchycení předního publikávajícího reflektoru dává na vědomí, že je skutečně jenom provizorní.

Vkt.

Kolem je naprostý klid a úplná tma. Na obzoru je vidět obrys osvětlené Štěrboholské spalovny. Pohled je to úžasný. Dříve se osvětlovaly kostely, hrady a podobné věci, dnes skládky, spalovny a obchodní centra. V levotočivé zatáčce pohledem do zrcátka zjišťuji, že kromě Hanky tu nikdo není.

Dig.

A hádej, hádej hadači proč jsem i s plícema na vestě stále za Digem. BINGO – Světlo je ten důvod ☺

Hnk.

A já blázen si myslím, že mě miluje...

Zastávka. Jsme ve Štěrboholích.

Dig.

Konečně vím, kde jsme. Hurá.

Vkt.

Zase probíhá zobání a popíjení. Odtud je vyzkoušeno, že do cíle to trvá hodinu jízdy. Tak jedem. Malešice. Teď ještě kopec vzhůru a zbytek je brmkačka. Žižkov. Pořád se jede slušně. Přejeli jsme ulici Jana Želivského, projeli parkem Parukářka kolem školy a strhující závěr – Ondříčkovou nahoru. A jsme tu. Vinohrady. Plní úlevy zastavujeme u baráku, vjíždíme dovnitř a táhneme kola a bagáž do druhého patra. Jsme patřičně zničení.

Ale šťastni, že žijem a že jsme dojeli. A vyvstal problém. Je po půlnoci a tedy MHD spíš nejezdí, než jezdí. Tatranka a Viktor se rozhodli, že použijí noční linky a pojedou domů. Jarka a Jana nocují s námi. Tedy takhle pozdě a takhle uondán jsem dovedl Hells do cíle naposled asi před šesti lety...

Tak tedy: to sme dobrý, to sme dobrý!

Dig.

Nocleh bez knihovny. Za to spousta krabic. Žádné ešusy. Mají tu teplou vodu. Není tu vlhko. Blízko do centra. Jsou na nás hodní – uvařili čaj a dali nám tyčinky.

Jsem totálně zdemolovaná. Jak se to říká? Člověk má jít do hrobu řádně zhuntovanej? Já jen vím, že jsou dvě ráno a v šest vstávám do práce... Jrk.

A příště čau.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Praha	62	440	109	15	18-10

Celková technická data:

Účast

Šest zešlých...: Tatranka, Viktor, Hanka, Jana Jarka, a Dig

Oficiálně přiznaná
kilometráž

231 km

Příště

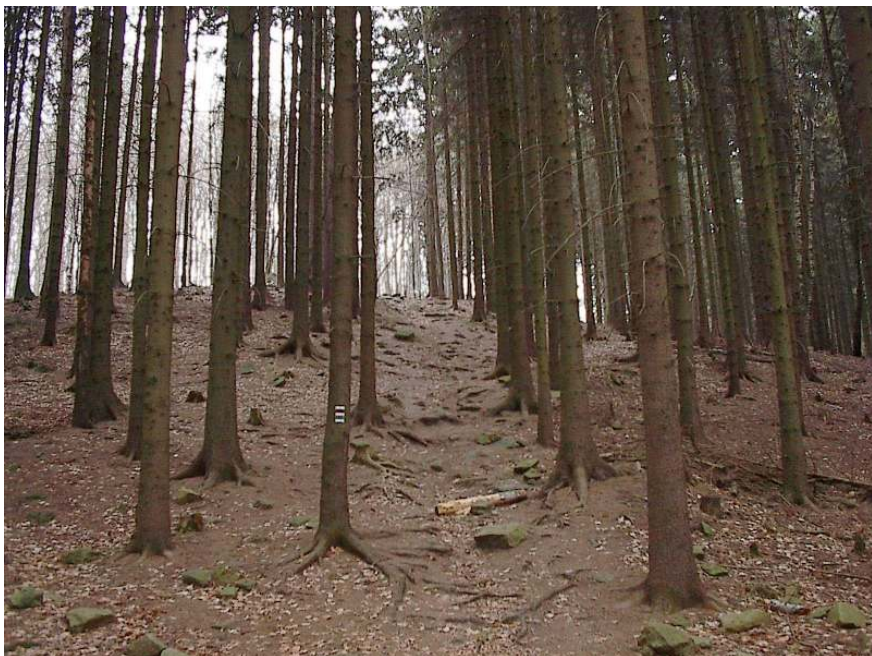
Na koštěti

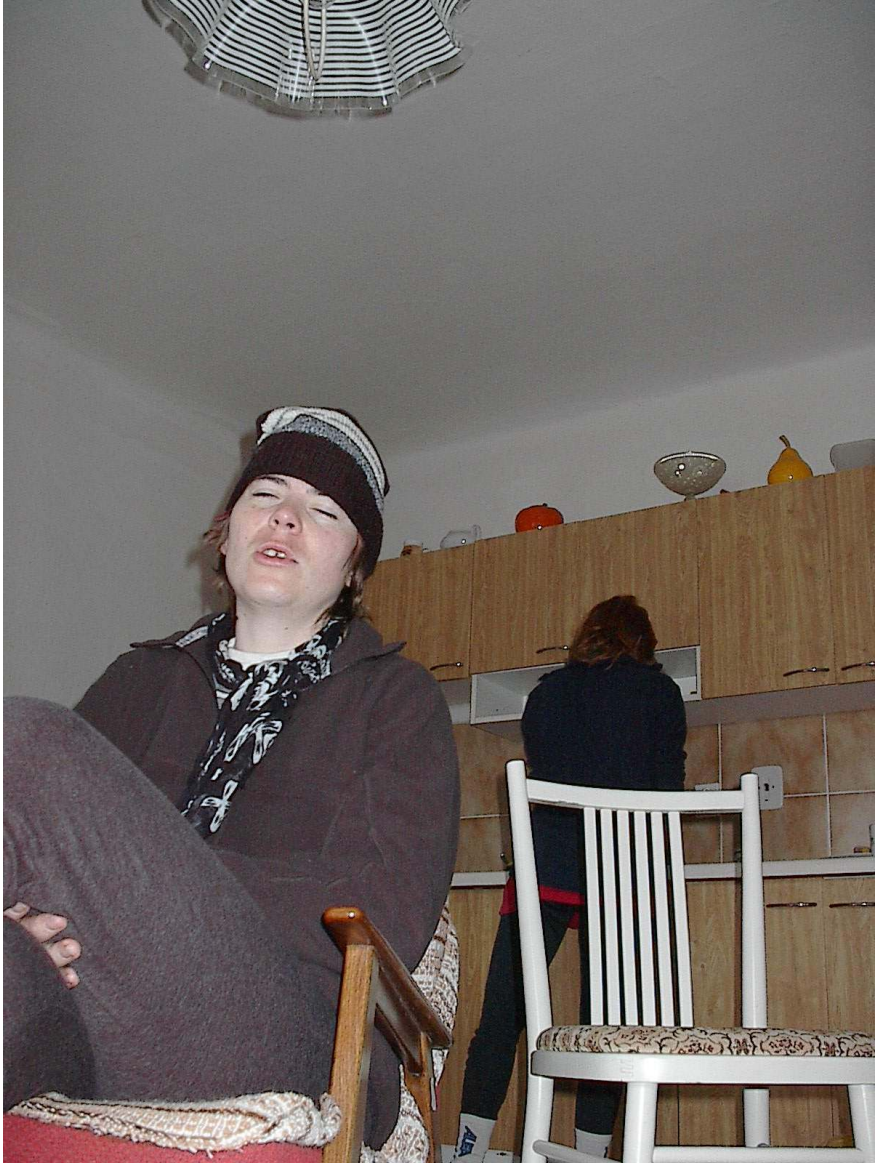
Trasa výpravy		
Praha Vinohrady	K.N.Č.L.	Velký Blaník
Štěrboholy	Nučice	Vlašim
Koloděje	Talberk	Divišov
Sibřina	Rataje n.S.	Ostředek
Květnice	Český Šternberk	Sázava
Škvorec	Ctiboř	Vyžlovka
Hradešín	Vlašim	Královice
Masojedy	Kondrac	Dubeč
Doubravčice	Louňovice p.B.	Malešice
<u>Truba</u>	<u>Zvěstov</u>	Vinohrady

Osoby, jejich zkratky a písmo:

Tatranka (Trn), **Dig (Dig)**, **Viktor (Vkt)**, Hanka (Hnk), **Jarka (Jrk)**, **Olda (Old)**, **Tomáš (Tom)**, Jiné (doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)

Obrazová příloha

A to už je opravdu vše...

© Hell´s Tour ^{plus} 2005
Trn & Dig & Hnk & Vkt & Jrk & ...
Neprodejné
e-mail: dig02@volny.cz